

1907, og derfor har jeg ikke taget det med; men naar Udvalget har ment, det var nødvendigt, skal jeg i og for sig ikke gøre nogen Indvending imod det, men finde mig i, at disse Bestemmelser genindsættes, saaledes som det her er foreslaaet.

Mere betænkelig er jeg ved det Underændringsforslag, som er stillet under Nr. 4. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), som har talt paa et Mindretals Vegne, der har taget Forbehold i Betænkningen, har allerede gjort opmærksom paa, hvad der for Ministeriet har været Motivet til det Ønske, som er omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget om at kunne give Posteleverne Lønning allerede fra deres Indtrædelse, nemlig at det er, fordi det tilsvarende allerede gælder ved Statsbanerne og ved Toldvæsenet. Jeg vil specielt gøre opmærksom paa, at det gælder ved Statsbanerne. Eleverne ved Postvæsenet og ved Statsbanerne staa begge i 12te Lønningsklasse i Lønningsloven af 1908, idet der der udtrykkelig først angives Lønningen — jeg skal ikke citere hele det paagældende Afsnit —, og saa hedder det under denne Fastsættelse af Lønningen i de forskellige Klasser a, b, c, d o. s. v. og Lønningstillæg for 5 Aars Tjeneste, at denne Lønningsklasse omfatter under Postvæsenet: Elever og Medhjælpere, under Statsbanerne: Elever og Medhjælpere, under Telegrafvæsenet: Medhjælpere og under Toldvæsenet: Medhjælpere.

Man har altsaa i Lønningsloven af 1908 stillet Elever under Statsbanerne og Postvæsenet fuldstændig ens. Naar man ved Postvæsenet har opretholdt det før Lønningsloven bestaaende, har man gjort det paa den Maade, at man har sagt: Vi antage ikke de paagældende som Postelever, men de kunne faa Lov til at gaa paa Prøve i nogen Tid, og naar de saa have gaaet paa Prøve, skulle de aflægge en Eksamen, og først naar denne Eksamen — den foreløbige Prøve er den bleven kaldt, fordi de senere skulle tage Posteksamen — er bestaaet, blive de antagne som Postelever. I det Øjeblik de ere antagne som Postelever, skulle vi nemlig i Henhold til Lønningsloven lønne dem efter de i Lønningsloven anførte Satser. De have altsaa faaet Lov til at gaa paa Prøve, indtil de have bestaaet den foreløbige, den første Eksamen, som de skulle bestaa. Jeg tror derfor ikke, der vil være noget som helst, der vil være i Strid med Lønningsloven; tværtimod vilde vi komme

i bedre Overensstemmelse med Lønningsloven, naar vi gennemførte det samme, som man har gennemført for Statsbanerne, at naar de paagældende blive antagne, blive de fast ansatte med det samme; de gaa ikke en Tid paa Prøve, man undersøger deres Kvalifikationer, deres Eksamen, Dygtighed o. s. v., saadan, at man enten kan antage dem eller ikke antage dem.

Det er rigtigt, som det ogsaa er gjort opmærksom paa af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), at har man først ladet Eleverne gaa paa Prøve en Tid, indtil et halvt Aar, bliver det altid noget vanskeligere at sige til dem: Vi ville ikke have jer, end hvis man afgør det med det samme. Der er et vist Hensyn, man ikke har kunnet undgaa at tage, saa længe vi ikke give Eleverne Løn fra deres Indtrædelse i Postvæsenet — jeg skelner mellem Indtrædelse i Postvæsenet og Antagelse i Postvæsenet —, et Hensyn, som bestaar deri, at naar der i en By, og navnlig i en Stationsby, er en eller anden Smaaahaandværker eller Købmand, eller hvem det kan være, som har en Søn eller Datter, der har taget det, som man tidligere kaldte Præliminæreksamen, og som nu hedder Realeksamen, faa de Lov til at lade en saadan Søn eller Datter gaa paa Prøve paa det paagældende Sted. De kunne vanskelig sende vedkommende andre Steder hen; og selv om den paagældende Embedsmand maa siges at mangle en Del af de Betingelser, som ere ønskelige med Hensyn til at uddanne en Elev, er det lidt vanskeligt at være haard mod en saadan lille Haandværker ved at sige til ham: Ja, vi have ikke noget imod, at din Søn eller Datter efter den Eksamen og de Kvalifikationer, han eller hun sidder inde med, gaar paa Prøve, men vi forlange, at det skal være paa det bestemte Sted; thi saa snart det er et Sted saa langt borte, at den paagældende ikke kan bo hos sine Forældre, har han ikke Raad til at gaa paa Prøve uden at faa Løn. Man har derfor været nødt til i saa Henseende at lade Uddannelsen af Eleverne foregaa paa bedste Beskub; vi have været nødt til at tage det Hensyn, at de saa vidt muligt kunne blive anbragte paa det Postkontor eller den Postekspedition, som ligger umiddelbart ved det Sted, hvor Forældrene til den Ansøger, som maa anses for kvalificeret, bo. Det vilde man kunne undgaa; man kunde være strengere i sine Fordringer til Eleverne og sige til dem: De Elever skulle til det Posthus